

UCHWAŁA

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Wygoda (przewodniczący)

SSN Małgorzata Bednarek (sprawozdawca)

Ławnik Rafał Wójcik

Protokolant Justyna Jarocka

w sprawie **J. S.**

prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 28 listopada 2018 r.

zażalenia wniesionego przez pełnomocnika pokrzywdzonego R. M.

na uchwałę Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt PK I SD (...), w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej,

podjął uchwałę:

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżoną uchwałę;**
- 2. zwalnia pokrzywdzonego R.M. od ponoszenia kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa;**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. K. - Kancelaria Adwokacka z/s w R. ul. M. kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23 % VAT, za reprezentację R. M. w postępowaniu przed Sądem Najwyższy**

UZASADNIENIE

Uchwałą z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. PK I SD (...), Sąd Dyscyplinarny dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym odmówił udzielenia zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej J. S. prokuratora Prokuratury Rejonowej w K. za czyn polegający na tym, że zniesławił i znieważył R. M. w ten sposób, że w wydanym postanowieniu z dnia 17 stycznia 2018 r. w sprawie, o sygn. akt 2 Ds.

(...) zamieścić informację, jakoby R. M. pomówił funkcjonariuszy, tj. o czyn z art. 212 k.k. i 216 k.k.

Na powyższą uchwałę zażalenie złożyła pełnomocnik pokrzywdzonego R. M. adw. K. K. zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż nie zachodzą przesłanki do wydania zezwolenia na pociągnięcie prokuratora J. S. do odpowiedzialności karnej. Stawiając powyższy zarzut skarżąca wniosła o uchylenie wydanej w sprawie uchwały i wydanie, jak to ujęła, zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności prokuratora J. S.

W uzasadnieniu do złożonego środka zaskarżenia pełnomocnik pokrzywdzonego wskazała na trudności w dokumentowaniu czynu zarzucanego prokuratorowi J. S., a nadto w akcie oskarżenia zostały wskazane dwie podstawy prawne, mianowicie art. 212 k.k. i art. 216 k.k. W dalszej części uzasadnienia skarżący dokonał wykładni przepisu art. 216 k.k. oraz powołał literaturę prawniczą, która stała się podstawą takiej a nie innej wykładni przepisu art. 216 k.k.

W żadnej części zażalenia skarżąca nie uzasadniła na czym miałyby polegać uchybienie Sądu I instancji mające postać błędu w ustaleniach faktycznych.

Pismem z dnia 22 listopada 2018 r. Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego dla katowickiego okręgu regionalnego wniosł o nieuwzględnienie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie jest niezasadne, i co za tym idzie nie zasługuje na uwzględnienie

Sformułowany zarzut nie przystaje do treści jego uzasadnienia i nie ma on potwierdzenia w zaskarżonej uchwale Sądu I instancji. W związku z tym, że *de facto* w zażaleniu pełnomocnik nie uzasadnił, na czym polega uchybienie w postaci błędu w ustaleniach faktycznych Sąd Najwyższy uznając za prawidłowo uzasadnioną uchwałę Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuratorze Generalnym odsyła do jej treści, gdzie w sposób syntetyczny i zrozumiały wyjaśnione zostały tak podstawy faktyczne, jak i prawne.

Na marginesie należy wskazać, że skarżąca pomija w swoich wywodach treść normy z art. 137 §4 ustawy *prawa o prokuraturze*, z której wynika, że nadużycie wolności słowa przy wykonywaniu obowiązków służbowych, stanowiące ściganą z oskarżenia prywatnego zniewagę strony (...) prokurator odpowiada tylko dyscyplinarnie. Wywód więc prawny, zresztą przeprowadzony *in abstracto*, nie w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, a dot. podstaw odpowiedzialności za występki określony w przepisie art. 216 k.k., nie miał *in concreto* znaczenia bowiem – jak słusznie zauważył Sąd I instancji – zaistniała ujemna przesłanka procesowa określona w art. 17 §1 pkt 2 k.p.k.

Nadto należy wskazać, że to na wnioskodawcy ciąży obowiązek wykazania podstaw dowodowych wniosku. Z treści bowiem przepisu art. 135 § 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. *prawa o prokuraturze* (Dz.U.2017.1767 t.j. z późn. zm.) wynika, że sąd dyscyplinarny orzeka na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę. Tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach może przeprowadzić inne dowody, a taka sytuacja w tym konkretnym przypadku nie miała miejsca.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia pełnomocnika wnioskodawcy, podjął uchwałę jak na wstępie, jednocześnie orzekając o kosztach postępowania odwoławczego.